

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **nezletilý H. N. L.**, narozený dne XXX, zast. zákonným zástupcem -
matkou P. T. N. T., oba bytem XXX, zast. advokátem Mgr.
Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-66858-7/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 6. 10. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání, jež podal žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 29. 10. 2015, č. j. OAM-16918-6/TP-2015, kterým byla zamítnuta žádost o udělení povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobce tvrdí, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti vyplývající z ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a též z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“), což blíže specifikuje v následujících žalobních bodech.

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně vypořádala uplatněné odvolací námitky, kdy argumentaci převzala od prvostupňového orgánu. Dále žalobce nesouhlasí s vypořádáním námítky ohledně konstatování snahy otce žalobce objednat se k podání žádosti a stejně tak s odmítnutím přijmout žádost ještě v řádné době na pracovišti prvostupňového orgánu. Žalovaná tyto námitky odmítla s odůvodněním, že je žalobce nedoložil, zatímco právě žalovaná může tvrzení žalobce ověřit, když při telefonickém objednání žalobci sdělila, že je hovor nahráván. Tento postup je tak v rozporu s povinností řádně zjišťovat skutkový stav věci.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s tím, že účastník řízení nemůže očekávat žádné poučení ze strany pracovníka prvostupňového orgánu prostřednictvím objednáací telefonní linky. Při objednávání k úkonu musí účastník řízení sdělit jméno, datum narození a důvod objednání. Prvostupňovému orgánu tak bylo v daném případě známo, že se jednalo o nezletilého novorozence a důvodem objednání bylo udělení trvalého pobytu. Správní orgány mají povinnost chránit práva a zájmy osob, poskytovat jim pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu. Na podporu tohoto tvrzení žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce poukazuje na skutečnost, že žádost o udělení trvalého pobytu byla žalobcem podána 4 dny po uplynutí zákonem stanovené lhůty, kdy do těchto dnů náležela i sobota a neděle. Dle žalobce musí být zachována proporcionalita mezi narušením veřejného pořádku nedodržováním zákonných lhůt a zásahu do rodinného života v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Možnost opětovně žádat o povolení k trvalému pobytu na zastupitelském úřadu v zemi původu může svědčit o tom, že trvání na opuštění území České republiky představuje neúčelný formalismus a nepřiměřený zásah do rodinného života. Žalobce uvádí, že je nutno posoudit přiměřenost zastavení řízení, jaké důvody rodičům žalobce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě a k jak výraznému překročení lhůty došlo. Pobytový titul žalobce je odvozen od titulu rodičů, kteří mají povolení k trvalému pobytu a poslední den lhůty pro podání žádosti připadl na 24. 9. 2015 (čtvrtek), přičemž žádost podal zákonný zástupce žalobce dne 29. 9. 2015 (úterý). Překročení lhůty tak nebylo nijak výrazné.
6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce konstatuje, že lhůtu pro podání žádosti překročil o 4 dny, zastavení řízení z tohoto důvodu se jeví však žalobci jako nepřiměřené a formalistické. Žalobce žije na území České republiky společně s rodinou, má zde vytvořené zázemí a rodiče žalobce po dobu pobytu řádně plnili své povinnosti a dodržovali zákony. K pozdějšímu podání žádosti o trvalý pobyt novorozence syna došlo na základě nedopatření vzniklého v souvislosti s těžkým porodem žalobce a zdravotními komplikacemi jeho i matky.
7. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná zastavením řízení, aniž by posuzovala dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života v rámci meritorního rozhodování, zcela nepřiměřeným a neúčelným způsobem zasáhla do základního práva žalobce na respektování jeho rodinného a soukromého života. Tento postup zcela neodpovídá principům materiálně právního státu a veřejnému zájmu na spravedlivém rozhodnutí, které je v tomto důsledku přepjatě formalistické. Žalobce dále poznamenává, že Ústavní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

netoleruje orgánům veřejné moci a obecným soudům formalistický přístup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodnění zřejmé nespravedlnosti a zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona.

8. Dále žalobce uvádí, že Ústavní soud několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutné stanovit podmínky, při splnění kterých má nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy za následek porušení základních práv či svobod, a to ve smyslu, že porušení právní normy v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (nález sp. zn. III. ÚS 150/99). Konečně žalobce konstatuje, že Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Tyto názory žalobce opírá o judikaturu Ústavního soudu.
9. Zastavení řízení je dle žalobce rozhodnutím přepjaté a neúčelně formalistickým, které nepřiměřeně upřednostňuje formální znění zákona bez toho, aby bylo přihlédnuto ke zjevně nepřiměřeným důsledkům takového rozhodnutí, nekorespondujících se závažností protiprávního jednání žalobce. Závěrem žalobce konstatuje, že odmítnutí zabývat se otázkou přiměřenosti usnesení o zastavení řízení, je v rozporu s ust. § 2 správního řádu a se zákonem o pobytu. Přiměřeností je správní orgán povinen se zabývat vždy, bez ohledu na existenci námitky účastníka řízení. Tento názor žalobce opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně o rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62.
10. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že odmítá námitky, dle nichž porušila ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a ust. § 174a zákona o pobytu. Žalovaná nepostupovala přepjatě a neúčelně formalisticky, ale postupovala plně v souladu se zákonem, když dospěla k závěru, že zákonní zástupci žalobce nepodali žádost o povolení trvalého pobytu žalobce v zákonné lhůtě. Námitky žalobce, že se otec žalobce snažil objednat k podání žádosti, jakož i odmítnutí přijmout žádost ještě v řádné době na pracovišti prvostupňového orgánu žalovaná odmítá jako nedůvodné.
11. Námitku týkající se neposouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny žalovaná považuje za nedůvodnou. Důsledkem zamítnutí podané žádosti nebylo udělení zákazu pobytu žalobci. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým oprávněním dle zákona o pobytu, jež držitele v mnohém zrovnoprávňuje se státními občany. Proto je na získání tohoto pobytového oprávnění nutno klást zvýšené nároky. Těmto nárokům však žalobce nedostal, když nepodal svoji žádost v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaná uvádí, že rozhodnutím nebyl žalobci zrušen trvalý pobyt, ani mu nebylo jinak znemožněno do budoucna pobývat na území České republiky, pouze žalobci nebyl udělen nejvyšší a nejtrvalejší druh pobytu, čímž však není žalobci další pobyt zakazován, stejně jako podání nové žádosti o povolení k pobytu. Zákonní zástupci mohou na zastupitelském úřadě v zemi původu požádat o nové povolení k pobytu pro žalobce, například za účelem sloučení rodiny. Žalovaná konstatuje, že žalobce měl dostatečný časový prostor (60 dní), aby mohl podat žádost o povolení k trvalému pobytu.

12. Dále žalovaná doplňuje, že zákonní zástupci žalobce v řízení neprokázali, že by na jejich straně existovaly důvody, pro které by bylo možné zákonem stanovenou lhůtu 60 dnů ve smyslu ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu prodloužit.
13. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaná s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila (§ 51 s. ř. s.).
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
16. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu *se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*
17. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu *narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.*
18. Podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu *pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*
19. Podle § 88 odst. 4 zákona o pobytu *se doba podle odstavce 1 považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.*
20. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu *se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
23. Mezi účastníky není sporným, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu opožděně. K tomu, aby se správní orgán mohl zabývat i opožděnou žádostí, musel by

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobce prokázat, že včasnému podání zabránily důvody, které nemohl žádným způsobem ovlivnit.

24. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně vypořádala uplatněné odvolací námitky. V případě, že by tento žalobní bod shledal soud důvodným, byl by nucen napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí a přezkum dalších žalobních bodů by byl vyloučen. Z tohoto důvodu se tímto bodem soud zabýval nejdříve.
25. Soud po posouzení obsahu odvolání a napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalovaná se všemi důvody odvolání vypořádala v napadeném rozhodnutí a nelze ani přisvědčit tvrzení žalobce, že by žalovaná pouze převzala argumentaci prvostupňového orgánu. Skutečnost, že se správní orgán druhého stupně ztotožní s právním posouzením prvostupňového orgánu nelze zaměňovat za převzetí argumentace způsobující nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Prvostupňový orgán se s mnohými tvrzeními, které jsou obsaženy v odvolání, vůbec nemusel zabývat. Lze tak konstatovat, že posouzení odvolání provedla v plném rozsahu žalovaná. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná.
26. K námitce, že žalovaná neověřila tvrzení žalobce ohledně telefonického sjednání termínu podání žádosti, soud připomíná, že je na žadateli, aby konkrétně označil a spolehlivým způsobem prokázal, zda a jaké překážky na jeho vůli nezávislé mu zabránily podat předmětnou žádost v zákonem stanovené lhůtě. Telefonické objednání termínu (o kterém zákonný zástupce žalobce měl vědět v souladu se zásadou *ignorantia legis non excusat*, že následuje až po uplynutí lhůty pro podání žádosti) nebránilo zákonnému zástupci žalobce žádost podat bez předchozího sjednání schůzky (což také později učinil). Lze konstatovat, že pro podání žádosti nebylo nezbytné předchozí objednání na konkrétní termín, a proto žalobcova tvrzení ohledně telefonického sjednávání termínu nemohou tedy představovat překážku na vůli zákonného zástupce nezávislou, která by mu bránila podat žádost v zákonem stanovené lhůtě.
27. Soud tak shledal první žalobní bod nedůvodným.
28. *Ve druhém žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s tím, že účastník řízení nemůže očekávat žádné poučení ze strany pracovníka prvostupňového orgánu prostřednictvím objednáací telefonní linky a při zákonné lhůtě 60 dní správní orgán nemůže cizince objednat na termín po uplynutí lhůty.
29. Již v návaznosti na výše uvedené soud uvádí, že jsou to zákonní zástupci žalobce, kteří musí dbát na dodržení lhůty pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu novorozence nezletilého dítěte na území České republiky. S ohledem na skutečnost, že zákonní zástupci žili ve společné domácnosti s již dvouletou dcerou, jež má na území České republiky udělen trvalý pobyt, lze důvodně předpokládat, že v případě dcery zákonní zástupci zákonem stanovenou lhůtu nezmeškali. Není povinností správních orgánů, aby v případě žadatelů o pobytové oprávnění kontrolovali, zda již uběhla nebo teprve uběhne lhůta pro podání žádosti. Tato skutečnost se posuzuje až po samotném podání žádosti, nikoliv při objednání k jejímu podání a jsou to právě žadatelé, resp. jejich zákonní zástupci, kteří mají dbát na zachování zákonných lhůt v souladu se zásadou *vigilantibus iura*.
30. K uvedenému soud znovu připomíná, že pro podání žádosti nebylo nezbytné předchozí objednání na konkrétní termín, což ostatně zákonný zástupce žalobce prokázal svým

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

následným jednáním. Tvrdí-li, že se nejprve dostavil dne 25. 9. 2015 na pracoviště Ministerstva vnitra v ulici Koněvova a po sdělení, že žádost má být podána na jiném pracovišti, tak učinil dne 29. 9. 2015 (dny 26., 27. a 28. byly dny pracovního volna) na pracovišti Ministerstva vnitra Bohdalec, soud zde poukazuje na skutečnost, že již první pokus otce žalobce podat dne 25. 9. 2015 žádost o povolení k pobytu byl učiněn (byť 1 den) po uplynutí lhůty. Znovu lze připomenout, že tvrzení žalobce ohledně telefonického sjednávání termínu či podání žádosti po zákonem stanovené lhůtě, nemohou samy o sobě představovat překážku na vůli zákonného zástupce nezávislou, která by bránila podat předmětnou žádost v zákonem stanovené lhůtě.

31. Z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 188/04 vyplývá, že přepjatý formalismus, spočívající v důsledném vyžadování plnění povinnosti, při němž není dbáno na ochranu zájmů občanů, jenž vzniká důsledkem sofistického zdůvodnění, je projevem zjevné nespravedlnosti a tím i porušením čl. 36 Listiny základních práv a svobod. K tomuto nálezu soud uvádí následující. V případě zastavení řízení o žádosti žalobce se nejednalo o zjevnou nespravedlnost, jež by mohla být zapříčiněna postupem správního orgánu. Správní orgán ve svém rozhodování pouze dbal zákonných ustanovení, včetně dodržení zákonné lhůty. Aplikaci těchto ustanovení na danou situaci, byť je pro žalobce nepříznivá, nelze považovat za tvrzené sofistické odůvodnění, ale za dodržování znění zákona.
32. I druhý žalobní bod soud shledal nedůvodným.
33. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce uvádí, že dle správního spisu žalobci nic nebrání podat žádost na zastupitelském úřadu v zemi původu. Trvání na tom, aby za tímto účelem žalobce opustil území České republiky tak postrádá racionální opodstatnění. Též je dle žalobce nutné posoudit, zda zastavení řízení bylo přiměřené, jaké důvody rodičům žalobce bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě a k jak výraznému překročení lhůty došlo.
34. Soud k této námitce předně konstatuje, že zastavením řízení o žádosti nebyla žalobci stanovena povinnost opustit území České republiky, ani mu nebylo znemožněno opětovně žádat o pobytový titul. Žalobce, ani jeho zákonní zástupci nemusí opustit území České republiky, aby mohli na zastupitelském úřadu v zemi původu podat žádost o povolení k pobytu. Žádost lze podat i v zastoupení.
35. Z tohoto důvodu soud považuje námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného života za neopodstatněnou, neboť žalobce není nucen opustit území České republiky (a to ani za účelem podání nové žádosti) a k žádnému zásahu tak zde nedochází. Vzhledem k tomu, že námitku nepřiměřenosti žalobce vznesl i v pátém žalobním bodu, blíže se jí bude soud zabývat v následující části rozhodnutí.
36. Míru překročení zákonné lhůty je při podání předmětné žádosti účelné posuzovat pouze v případě, kdy zde existují podmínky pro její prodloužení, jak uvádí § 88 odst. 4 zákona o pobytu. Při podání žádosti žalobce nijak neozřejmil, z jakého důvodu došlo k nesplnění zákonné lhůty a nelze tak k míře jejího překročení za těchto okolností přihlížet. Pokud absentuje některý z důvodů, který předpokládá zmíněné ustanovení zákona o pobytu, nelze lhůtu prodloužit.
37. I třetí žalobní bod soud označil za nedůvodný.
38. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítá, že k pozdějšímu podání žádosti o trvalý pobyt novorozeného syna došlo na základě nedopatření vzniklého v souvislosti s těžkým

porodem žalobce a zdravotními komplikacemi jeho i matky. Jinými slovy tyto skutečnosti zabránily včasnému podání žádosti, které nemohl žádným způsobem ovlivnit.

39. Soud zde předně uvádí, že je zákonnou povinností zástupců žadatele neprodleně oznámit správnímu orgánu důvody, které zabránily včasnému podání žádosti. Nejedná se o nezbytnou náležitost žádosti o povolení k pobytu a správní orgán tak nemá povinnost vyzývat žadatele o odstranění vad žádosti. Skutečnost, že zákonní zástupci žalobce tyto důvody uvedly až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nemohla nijak ovlivnit rozhodnutí o žádosti.
40. Ze správního spisu též vyplývá, že se žalobce narodil předčasně, a proto byl od 26. 7. 2015 do 13. 8. 2015 hospitalizován, kdy v průběhu byla přijata k hospitalizaci i matka. Žalobcův stav se následně začal zlepšovat a byl 13. 8. 2015 propuštěn z nemocnice. Ke zdravotním komplikacím matky po porodu soud konstatuje, že tyto jsou nepodloženými tvrzeními, která navíc vyvrací propouštěcí zpráva ze dne 13. 8. 2015, v níž je též uvedeno, že dobře zvládá péči o dítě, plně kojí a do 2 dnů od propuštění se má dostavit na kontrolu, z čehož je zřejmé, že pokud její zdravotní stav umožňoval dostavit se na kontrolu, nemohl jí bránit v dostavení se na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra k podání žádosti či pečovat doma o děti, zatímco podání žádosti by učinil druhý zákonný zástupce žalobce.
41. Soud dále konstatuje, že žádost mohl podat i druhý zákonný zástupce žalobce. Skutečnost, že otec byl značně pracovní vytížen, není důvodem, pro který by bylo možné prodloužit lhůtu pro podání žádosti. Přestože se údajně má jednat o jediný zdroj obživy rodiny, zcela jistě nelze předpokládat, že doba potřebná pro podání žádosti, po kterou by byl nucen uzavřít obchod s potravinami, by mohla způsobit ohrožení obživy rodiny. Nadto mohli zákonní zástupci zplnomocnit třetí osobu, aby za ně žádost podala.
42. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaná zastavením řízení, aniž by posuzovala dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života v rámci meritorního rozhodování, zcela nepřiměřeným a neúčelným způsobem zasáhla do základního práva žalobce na respektování jeho rodinného a soukromého života.
43. Zde soud poukazuje na výše uvedenou právní úpravu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, zvláště na § 174a odst. 3, kdy *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*. Zákon o pobytu neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a osobního života vždy, ani při vyřizování žádosti o trvalý pobyt.
44. Lze přisvědčit žalobci, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62 uvedl, že i zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může představovat zásah do rodinného a soukromého života, avšak Nejvyšší správní soud tento zásah ve svém rozhodnutí posuzoval v souladu s okolnostmi na vůli žadatele nezávislými, které mu zabránily žádost ve lhůtě podat.
45. V daném případě však žádné okolnosti na vůli nezávislé nebránily zákonným zástupcům ve lhůtě stanovené zákonem žádost o udělení trvalého pobytu podat. Jak již bylo uvedeno výše, ani jeden ze zákonných zástupců neměl znemožněno žádost podat ve lhůtě, kdy od návratu matky a žalobce z porodnice měli zákonní zástupci ještě více jak 40 dní na to žádost o trvalý pobyt podat.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

46. Soud považuje za vhodné upozornit, že na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí se odvolací orgán důvody, které měly dle žalobce zapříčinit nemožnost žádost včas podat, podrobně zabýval. Rovněž zde odvolací orgán adekvátně objasnil důvody, pro které rozhodnutím žalobci nehrozí nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, neboť není nucen k opuštění území České republiky a není mu znemožněno podat žádost o jiný druh pobytu a po splnění podmínek následně i opětovnou žádost o povolení k trvalému pobytu.
47. Závěrem se soud zabýval i citovanou judikaturou Ústavního soudu. K nálezu sp. zn. III. ÚS 150/99 lze konstatovat, že správní orgány při rozhodování o žádosti žalobce nejednaly svévolně, ani neinterpretovali ustanovení zákona o pobytu v rozporu s principy spravedlnosti. Správní orgány rozhodovaly v mezích zákonných ustanovení, od kterých se žádným způsobem neodchýlily. Rozhodnutí, které je založeno na konkrétních zákonných ustanoveních, od nichž se nelze prostřednictvím interpretačních metod ve větší míře odchýlit není přepjatě formalistické, ani v rozporu s principy spravedlnosti.
48. Závěrem soud souhlasí se žalobcem, že je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Této povinnosti správní orgány dostaly, neboť dostatečně zjistily skutkový stav a na jeho základě dospěly k závěru, že v daném případě nenastaly okolnosti, které by umožňovaly prodloužení zákonné lhůty pro podání žádosti.
49. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.